

เมนูอาหารใจสไตส์อินดี้

แกงโฮะ

รวม 25 เรื่องสั้น

ผ่านมุมมองเจ้านอนหนังสืออินดี้

อรรถพร นาเมืองรักษ์
(เจ้านอนหนังสืออินดี้)

เจ้าหนอนหนังสืออินดี

เรื่อง	:	แกงโห๊ะ เมนูอาหารใจใส่สไตล์อินดี้
เขียน	:	เจ้าหนอนหนังสืออินดี้
พิสูจน์อักษร	:	เว็ค-อัฟ อะ เบท-เทอ มี
บรรณาธิการ	:	ดวงสุรีย์ อยู่ในวงศ์
ที่ปรึกษา	:	นภัทร ปรามมีชัย
ศิลปกรรม ปก/ รูปเล่ม	:	เว็ค-อัฟ อะ เบท-เทอ มี
พิมพ์ครั้งแรก	:	พฤศจิกายน 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ทำซ้ำ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง หรือเผยแพร่ด้วย
รูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อรุณพร นาเมืองรักษ์. แกงโห๊ะ เมนูอาหารใจใส่สไตล์อินดี้

208 หน้า. 1.พัฒนาตัวเอง 2.ทักษะการเป็นผู้นำ 3.แรงบันดาลใจ

ISBN : 978-616-93947-1-6

ราคา 345 บาท

จัดทำโดย : เว็ค-อัฟ อะ เบท-เทอ มี Wake up a Better me

พิมพ์ที่ : บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด PARBPIN CO.LTD

45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขุนนน อ. บางกรวย จ.นนทบุรี 1130 Tel. 02-879-9154-6

จัดจำหน่ายโดย : : เว็ค-อัฟ อะ เบท-เทอ มี Wake up a Better me

23/1 หมู่ 7 หมู่บ้านตากอง ต.หนองตะครอง อ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์ 31170

โทร. +6686-569-6045 อีเมล.wakeupabetterme@gmail.com (จัดส่งทั่วประเทศ)

www.wake-up-a-better-me.com

แกงโฮะ

KAENG HOR STORY

เมนูอาหารใจสไตส์อินดี้

ปรุงโดย

เจ้าหนอนหนังสืออินดี้

สารบัญ

คำนำนักอยากเขียน	(7)
คำนิยม	(10)
01. บันทึกแบบเปิด ๆ	15
02. เกิดมาเพื่อสิ่งนี้	23
03. โตขึ้นเธอจะเป็นอะไร	31
04. รอยยิ้มใต้สายฝน	37
05. เหตุผลกับความรุนแรง	45
06. เจ้ากาแพผู้ล่าสงสาร	51
07. คุณสมบัติ	61
08. ราคาของการเปลี่ยนแปลง	67
09. ทำเท่าที่ทำได้ก่อน	75
10. หนังสือเปลี่ยนชีวิต	85
11. ความเจ็บที่เจ็บขนาด	93
12. ชายที่พวกเราไม่เคยรู้จัก	105
13. โลกนี้ไม่มีอะไรฟรี	115
14. ฉลาดหรือเจ้าเล่ห์	119
15. ทำไมต้องเป็นที่หนึ่ง	125
16. หนูแห่งชีวิต	133
17. เล่ามาว่า ๆ	141
18. Love is (รักคืออะไร)	149
19. จับคู่กันเถอะ	155
20. ข้าวต้มมัด ๆ	161
21. ผู้เล่นหน้าเก่า vs ผู้เล่นหน้าใหม่	169
22. หกส่วน	175
23. ซาลาเปาวรรณคดี	185
24. หาให้เจอ	191
25. การต่อสู้	199
- เกี่ยวกับผู้เขียน	205

“ คำนำนักอยากเขียน ”

นักเขียนมีอาชีพที่ไม่ใช่ มีอสมัครเล่นก็ไม่ใช่ เพียงแต่รู้ตัวเองว่าเป็นคนชอบขีดๆ เขียนๆ บ้างก็ลงสมุดโน้ตเล็กๆ , บ้างก็กระดาษ post it , บ้างก็กระดาษ A4 อยู่ที่หยิบจับอะไรใกล้มือก็ใช้สิ่งนั้น เมื่อโลกมีวิวัฒนาการไปข้างหน้า มันพัฒนาขึ้น เครื่องไม้เครื่องมือทันสมัย การเขียนสิ่งต่างๆ ก็ง่ายและสะดวกขึ้น แค่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา แล้วก็พิมพ์ข้อความที่อยากพิมพ์เขียนในสิ่งที่อยากเขียน เล่าในสิ่งที่อยากเล่า มันสามารถทำได้ทันทีเดี๋ยวนั้น ไม่ว่าจะเขียนลงเฟซบุ๊ก , ทวิตเตอร์ , เขียนลงบล็อก หรือช่องทางอื่นๆ ทุกคนได้รับความเท่าเทียมกันขึ้นมาทันที ถึงแม้ลึกๆ โดยส่วนตัว ผมอาจไม่ถนัดเขียนผ่านเทคโนโลยีนัก มันไม่ให้ความรู้สึกที่คลาสสิกได้เท่าปากกาและกระดาษก็ตาม แต่มันก็ทดแทนด้วยความสะดวกสบาย แต่ประเด็นมันไม่ใช่เรื่องของการเขียนผ่านช่องทางไหน หรือใช้เครื่องมืออะไรเขียน แต่ประเด็นมันคือการที่เราจะเขียนอะไรมากกว่า....

นั่นสิ ? ที่ผ่านมานั้นการขีดๆ เขียนๆ ของผม มันเป็นไปเพื่อความสนุก ผ่อนคลาย ระบาย ฯลฯ เรียกว่ามีอะไรให้เขียนได้ตลอด ไม่ค่อยมีอาการตีบตันหรือคิดไม่ออกว่าจะเขียนอะไรดี แต่พอวันหนึ่งเริ่มมีความฝันว่าอยากมีหนังสือเล่มแรกของชีวิตตัวเอง อากาการคิดไม่ออกก็มาเยือนในทันที

ขบคิดอยู่นาน คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าจะเขียนเกี่ยวกับอะไรดี คิดนานจนผู้คนรอบข้างเริ่มเอือมระอา เมื่อไหร่จะมีงานเขียนของตัวเองเสียที จนในที่สุดคู่มือที่มีมิติ ก็ดันมีแสงสว่างโผล่เข้ามา แสงสว่างที่ว่่านั้นก็คือคำพูดของนักเขียนชื่อดังคนหนึ่งของเมืองไทยและเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ วินทร์ เลียววาริณ กับคำพูดที่ว่า... “ เขียนอะไรก็ได้ แต่ต้องไม่ให้ยาพิษกับคนอ่าน ”

ทันทีที่ได้ยินประโยคนี้ความรู้สึกทุกอย่างก็ปลดล็อก ไม่เหลือร่องรอย
ของความคิดมากอีกต่อไป การไม่คิดมากในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า
จะเขียนอะไรมาว่า ชั่วๆ โดยไม่คิดให้รอบคอบ เพราะถ้าทำแบบนั้นมันคือ
ความมั่งง่ายของผู้เขียน ความหมายของคำว่าคิดมากในตอนนั้น คือการ “กลัว”
กลัวว่าจะเขียนไม่ดี , กลัวว่าคนจะไม่ชอบ , กลัวว่าคนจะอ่านเรื่องนี้ใหม่
กลัวไปหมด กลัวจนไม่กล้าเขียน และไม่รู้ว่าเขียนเรื่องอะไรดี ถึงแม้ผม
จะไม่ให้นักเขียนชื่อดัง ไม่ให้นักเขียนมืออาชีพ และนี่ก็เป็นเพียงหนังสือเล่มแรกของชีวิต
ผมสามารถอ้างความชอบธรรมชาติของความผิดพลาดได้ แต่ผมก็ไม่ได้อยาก
แจกยาพิษให้กับผู้ที่ได้อ่านหนังสือของผม ไม่อยากให้เห็นหนังสือของตัวเอง
เป็นขยะในบ้านใคร

เมื่อคิดได้ดังนั้น ผมจึงเริ่มปลดปล่อยทุกพันธนาการที่โอบรัดตัวเองเอาไว้
ผมเริ่มเขียนต้นฉบับ เขียนมันทุกวัน เขียนอย่างตั้งใจ ทุกๆตัวอักษรของหนังสือเล่มนี้
มันถูกกลั่นออกมาจากการ สังเกต,ใครรู้, ตั้งคำถาม, ตกผลึก, สงสัย, โกรธ
เกรี้ยว, ประทับใจ เรียกว่าผมใช้ทุกอย่างเพื่อให้เกิดงานเขียนชิ้นนี้ขึ้นมา
และทั้งหมดนี้ก็คือที่มาของงานเขียนที่ชื่อว่า... ”แกงโสะ” แกงโสะ เป็นอาหารไทย
ทางภาคเหนือ โดยคำว่า โสะ แปลว่า รวม มันเป็นอาหารที่นำเอาอาหารหลายๆอย่างรวมกัน
แล้วปรุงรสตามใจชอบ แกงโสะมีต้นกำเนิดมาจากในสมัยก่อน เวลาถึงงานบุญต่างๆ
มักจะเตรียมอาหารไว้ เป็นจำนวนมาก เมื่อเสร็จจากการจัดงานหรือเสร็จงานบุญ
ก็จะนำอาหารและวัตถุดิบต่างๆ ที่เหลือมาปรุงรวมกัน กลายเป็นแกงที่อร่อย
และมีรสชาติเข้มข้น

หนังสือเล่มนี้ก็เหมือนกัน มันคือการหลอมรวมสารพัดวัตถุดิบต่างๆ ที่ผมได้
ประสบพบเจอมาในชีวิตประจำวัน ซึ่งแต่ละบทแต่ละเรื่องก็ไม่ได้มีความ
เกี่ยวข้องกันนัก แต่ผมอยากนำเสนอเรื่องราวเหล่านั้นให้อยู่ในชามเดียวกัน
เหมือนอย่างแกงโสะ และผมจะปรุงเมนูอาหารใจเหล่านั้น เพื่อเสิร์ฟคุณ
ให้คุณได้มีโอกาสชิมสักครั้ง อาหารชามนี้ผมตั้งใจต้มพะมาอย่างช้าๆ เพื่อคุณ
ทุกคน และวัตถุดิบทั้งหมดที่อยู่ในชามนี้ มันก็มาจาก...

25 เรื่องราวที่ผมได้ประสบพบเจอมาในชีวิตประจำวัน

25 เรื่องราวของการบันทึกความคิดในมิติต่างๆ

25 งานเขียนชิ้นแรกของผมที่กลั่นออกมาจากหัวใจและความคิด

ผมคงไม่อาจคาดหวังว่าคุณจะชอบมันหมดทั้ง 25 เรื่องหรอกนะ แต่อย่างน้อยก็ขอให้รู้สึก 1 เรื่อง ที่มันทำให้คุณเพลิดเพลินและมีรอยยิ้มบ้าง แค่นั้นผมก็ดีใจที่สุดแล้วละครับ ผมไม่สามารถบอกได้ว่าหนังสือเล่มนี้มันจะคุ้มค่าสำหรับคุณไหม แต่ผมสามารถบอกคุณได้เต็มปากว่า นี่คือนึ่งในสิ่งที่ผมตั้งใจมากที่สุดในชีวิต และผมทำมันด้วยความรักและหลงใหล ทุกๆ ตัวอักษรที่ซ่อนตัวอยู่ในหนังสือเล่มนี้ มันอาจเป็นยาวิเศษโรครักษาให้กับใครบางคน หรืออาจจะไม่ก็ได้ คุณอาจแค่เฉยๆ กับมัน แต่อย่างน้อยผมมั่นใจว่า มันไม่ใช่ “ยาพิษ” เพราะผมไม่มีวันมอบยาพิษให้ใคร

สุดท้ายนี้ อยากขอขอบคุณผู้อ่านทุกคนที่ตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณที่ให้โอกาสผม หากผิดพลาดประการใดผมอยากขอโทษคุณจากหัวใจ หวังว่าคุณจะมีความสุขกับการอ่านมัน หวังว่าคุณจะได้ลิ้มรสแกงโฮะซามันนี้ ด้วยความอร่อยและเบิกบานในหัวใจ

เจ้าหนอนหนังสืออินดี้

คำนิยม

ผมรู้จักกับคุณเต๋มาหลายปีแล้วจากงานสัมมนางานเขียนของพี่บอย วิศวกร และได้ติดตามงานเขียนที่คุณเต๋ได้โพสต์ในเพจ เจ้านอนหนังสืออินดี้ การอ่านหนังสือจำนวนมาก ทำให้คุณเต๋มีมุมมองและการวิเคราะห์ บริบทของสังคมและสิ่งใกล้ตัว ออกมาในรูปแบบที่ชวนคิดตามเชื่อมโยง กับประวัติบุคคล รวมทั้งสังเกตเหตุการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ นำมาร้อยเรียงเป็น เรื่องราวสนุกน่าติดตาม จึงไม่แปลกหากอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะทำให้เรา ดูกติดตาม หนังสือเล่มนี้ได้พิสูจน์ถึงความพยายามและความอดทนในการ รอคอยจนตกผลึกและสมบูรณ์ตามแบบฉบับ เจ้านอนหนังสืออินดี้

ผมขอแสดงความยินดีกับคุณเต๋ด้วยครับในที่สุดงานเขียนได้สำเร็จ เป็นรูปเล่มและขอให้สนุกกับงานเขียนเล่มต่อไปครับ

นภัทร ปรามมีชัย

คำนิยม

ผมถือว่าผมโชคดีมากๆ ที่ได้มีโอกาสอ่านต้นฉบับหนังสือ “แกงโฮะ” เมนูอาหารใจในสไตล์อินดี้” ซึ่งเขียนโดย เจ้าหนอนหนังสืออินดี้ ที่รวบรวมเรื่องราวที่เราทุกคนได้พบ และเจาะเจาะในชีวิตประจำวัน ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ ที่น่าสนใจ แล้วนำมาเขียน และกลั่นกรองออกมาเป็นความคิดในแง่มุมต่างๆ ให้ได้อ่านกันด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย มีสาระ แถมสนุกสนานเพลิดเพลินเมื่อได้อ่านแล้วก็ถึงกับวางไม่ลง เพราะแต่ละเรื่องราวกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากอ่านมุมมองความคิด และสาระความรู้ดี ๆ ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องต่อๆ ไปอย่างต่อเนื่อง ทันทีที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบลง ผมขอบอกตรงๆ เลยว่า ผมชอบเนื้อหา และวิธีการเขียนที่น่าสนใจนอกความคิดที่น่าสนใจแบบตรงไปตรงมา ทั้ง 25 เรื่องมาก มีทั้งตัวอย่าง เรื่องเล่า และเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง กับตัวผู้เขียนเอง ประสบการณ์ตรง ๆ ที่ได้เจอ แล้วนำมาเขียนให้ได้อ่าน และได้ติดตามกัน บางเรื่องเป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อนแม้จะไม่ใช่เรื่องลึกลับแต่ก็น่าสนใจมาก บางเรื่องอ่านแล้วก็ทำให้รู้สึกอบอุ่นอิมเมจใจสามารถสร้างรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากได้ บางเรื่องก็ปลุกใจให้ฮึดหมึกกล้าลุกขึ้นมาต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในโลกใบนี้ หนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนกับ “แกงโฮะ” ซึ่งเป็นอาหารทางภาคเหนือที่รวมเอาอาหารหลาย ๆ อย่างมารวมกัน แล้วนำมาปรุงรสขึ้นใหม่ตามแต่ใจชอบ แต่หนังสือเล่มนี้เป็นการปรุงที่ได้รสกลมกล่อม อร่อยกำลังดี และเหมาะกับการเป็นอาหารสมองเป็นอย่างมาก ผมเชื่อว่า ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้จะสามารถได้รับมุมมองความคิดดี ๆ หลายอย่างเกี่ยวกับชีวิต และเมื่อได้อ่านแล้วก็คงจะเหมือนกับผม ที่อยากอ่านให้จบในรวดเดียว และถ้ามีโอกาสก็คงอยากกลับมาอ่านซ้ำใหม่อีกครั้ง ทำยนี้ผมก็หวังว่า คงจะได้อ่านผลงานชิ้นต่อ ๆ ไปของเจ้าหนอนหนังสืออินดี้ ในอนาคตอีกนะคะครับ

“Keep Going”

จากใจของผมที่มีต่อหนังสือดี ๆ เล่มนี้

ดร. ธนัยวงศ์ กิริตวานิชย์

นักวิชาการอิสระ

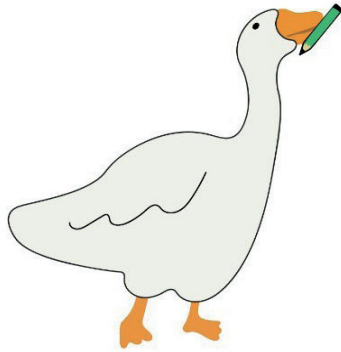
คำนิยม

ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณอาจารย์นภัทร ที่เป็นคนแนะนำและให้คำปรึกษา ในการทำหนังสือเล่มนี้ คำถามแรก หลังจากดูชื่อหนังสือเล่มนี้คือ “อะไรคือแกงโฮะ?” นึกภาพไม่ออกจริง ๆ ว่าเนื้อหาข้างในจะเป็นอย่างไร เพราะไม่เคยได้ยินคำว่า “แกงโฮะ” มาก่อนเลยในชีวิต และหลังจากจัดทำต้นฉบับเสร็จ สัญญากับตัวเองว่าถ้ามีโอกาสไปเชียงใหม่ คงจะต้องหาโอกาสไปทานแกงโฮะจริง ๆ เป็นเมนูที่ต้องลองให้ได้ในชีวิต เพราะอยากรู้รสชาติจริง ๆ ของแกงโฮะจะเป็นเช่นไร เพราะหลังจากได้อ่านต้นฉบับแกงโฮะเล่มนี้ ทำให้รู้สึกได้ถึงความตั้งใจ ความใส่ใจของคนปรุงเป็นอย่างมาก เนื้อหาмирรสชาติที่หลากหลาย เป็นเรื่องเล่าที่เรียบง่ายแต่ก็ทำให้รู้สึกดีทุกครั้งที่ยิบมันขึ้นมาอ่าน เป็นการบันเทิงเรื่องราวที่ทำให้ได้สัมผัสในความหลากหลายทั้ง 25 เรื่องราว ที่มีความ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีรูปแบบการเล่าที่ไม่เหมือนใคร มีความรู้สึกเหมือน เพื่อนมานั่งเล่าประสบการณ์ให้ฟัง โดยที่เราเองก็ไม่รู้สึกเบื่อเลย ทำให้ได้เปิดมุมมอง วิถีคิด หลายอย่างที่มีประโยชน์อย่างมากในการที่จะปรับใช้ในการดำเนินชีวิต

เมื่ออ่านเล่มนี้จบแล้ว เชื่อว่าทุกคนจะรู้สึกมีพลัง และได้ข้อคิดดี ๆ กลับไปแน่นอน และจะต้องมีความรู้สึกที่ ไหนลองกลับมาอ่านแต่ละบท อีกครั้งดูซิ ดีใจและขอบคุณในโอกาสที่ทำให้ได้มีส่วนร่วมในหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณคุณหวานที่มาช่วยวาดภาพประกอบ ทำให้เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ ในแต่ละบท ดูมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และภาพประกอบแต่ละบท ช่วยสื่อความหมายในเนื้อเรื่องได้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณอาจารย์นภัทร ช่วยเป็นที่ปรึกษาทุกกระบวนการของการทำหนังสือเล่มนี้ ทั้งรูปเล่ม แบบปก ยินดีกับความสำเร็จ อีกก้าวหนึ่งของเจ้าหนอนหนังสืออันนี้ด้วยนะ

ดวงสุรีย์ อยู่ในวงศ์

บรรณาธิการ

| 01 |

บันทึกแบบเปิด ๆ

“ บันทึกแบบเปิด ๆ “

นี่น่าจะเป็นครั้งแรก ของการเขียนบันทึกเรื่องราวต่างๆ
ที่สมบูรณ์แบบจริงๆ สมบูรณ์ในที่นี้ ไม่ใช่ในแง่ของผลงานการเขียน
ว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร แต่มันเป็นไปเพื่อการสำรวจตัวเอง
ผู้รับกับตัวเอง เอาชนะตัวเอง ทั้งในแง่ของวินัย
และการเอาชนะความขี้เกียจ การผลักดันวันประกันพุง

การกะเทาะเปลือกตัวเองให้แตก เพื่อที่จะได้เห็น
แกนด้านในของมัน ว่าตัวเองนั้นเป็นใคร คิดอะไร
ทำอะไรอยู่ ทำอะไรได้บ้าง รู้เรื่องอะไร และไม่รู้เรื่องอะไร
หรือมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ซึ่งเรื่องเหล่านี้นับว่าเป็นเรื่องทำทนายอยู่ไม่น้อย
เอาเป็นว่า อย่าเสียเวลาไปมากกว่านี้เลย เรามาเริ่มทำความรู้จักกันดีกว่า

ผมทำงานด้านประกันชีวิตและประกันวินาศภัย
ซึ่ง ณ ตอนนี ก็น่าจะเป็นปีที่ 7 แล้ว
ผลงานก็สุดแสนจะธรรมดา ไม่ได้โดดเด่นอะไรมากนัก
ไม่ว่าจะในแง่ของเกียรติยศ หรือรางวัลใด ๆ ก็ตาม
นั่นคือด้านหนึ่งของชีวิตผม
แต่อีกด้านหนึ่งของชีวิต ผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก
เรียกว่าหลงใหลในตัวหนังสือพอกับกาแฟและเบียร์นั่นแหละ

ผมยังชอบธรรมชาติมากๆ ชอบภูเขาและต้นไม้เป็นที่สุด
และมีความรู้สึกที่ชีวิตแบบ slow life ช่างเหมาะกับตัวเองเสียจริง
ผมเป็นคนชอบทำอะไรอีกหลายอย่าง
แต่ไม่เก่งสักอย่าง รู้กว้างแต่ไม่รู้ลึก (พวกมนุษย์เปิด)

แต่แปลกดี...

ผมกลับมีความสุขที่ตัวเองเป็นแบบนี้ ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนอะไร
มีคนเคยถามผมว่า ทำไมไม่เลิกเอาสักทาง เก่งสักทาง
หรือ ขำนาถุสักด้าน >>> นั่นสิ...ทำไม ?
ผมอาจต้องใช้เวลาในการหาคำตอบนั้น หรือแท้ที่จริงแล้ว
คำตอบนั้นอาจไม่จำเป็นสำหรับผมก็ได้ ใครจะรู้

อย่างที่บอกเอาไว้บรรทัดบน ว่าผมชื่นชอบการอ่านมาก
อ่านหนังสือเป็นกิจวัตรประจำวันมาประมาณ 6-7 ปีได้
อ่านมาเรื่อย ๆ อ่านจนมันพอมีคลังวัตถุดิบในหัวอยู่ไม่น้อย
พอมันมีเยอะมันก็อยากเอาออก อยากบอก อยากเล่า อยากเขียน
ก็เลยเกิดความคิดว่า งั้นลองเขียนดีไหม น่าสนุกนะ
ในเมื่อเป็นผู้อ่านมานาน ลองเป็นผู้เขียนดูบ้าง มันน่าจะลองดูสักตั้ง

ผมเริ่มทดลองเขียนสิ่งต่าง ๆ ลงเฟซบุ๊ก เขียนมา 5-6 ปีน่าจะได้
พอเขียนไปเรื่อย ๆ ถึงได้รู้ตัวเองว่า ที่แท้แล้วเราเป็นคนชอบขีดเขียน
และบันทึกสิ่งต่าง ๆ ผ่านตัวอักษร

แต่เวลาผ่านไปสักระยะ ผมรู้สึกว่าคุณเองไม่มีพัฒนาการเลย
ผมเขียนเว้นแ้ว เขียนยืดยาว เขียนซึกแม่น้ำทั้ง 5 กว่าจะเข้าเรื่องได้
ร้ายร้าอยู่นั้น...

เห้ย ! ไม่ไหวละนะ ! แก่ไม่หายสักที

ต้องหาที่เรียนหรือศึกษาเพิ่มเติมแล้วละ !

สุดท้ายผมก็เหมือนจอมยุทธ์ที่ท่องอยู่ในยุทธภพมาเนิ่นนานเพียงลำพัง
ลองเอง ฝึกเอง เจ็บเอง จนถึงระดับหนึ่งมันไปต่อไม่ได้

ต้องมีใครสักคนมาปลดล็อก

เพื่อให้ผมกระปัดตัวเองเรียบขาดและคมกริบกว่านี้

และนี่คือเหตุผลที่ผมเริ่มมองหาความรู้เพิ่มเติม

ในด้านการเขียนแบบจริงจัง...

ผมตัดสินใจเริ่มศึกษางานเขียนของนักเขียนแต่ละคนที่ผมชื่นชอบ

ว่าเขาเขียนอย่างไร ใช้คำแบบไหน เล่าเรื่องอย่างไร

เปิดแบบไหน ปิดแบบไหน

ผมชื่นชอบงานเขียนของหลายๆ ท่านให้โล่เรียงรายชื่อคงไม่หมด

แต่พอยกตัวอย่างสัก 2-3 คนได้ เช่น คุณ วินทร์ เลียววาริณ ,

คุณ พิศน อินทรวงศ์ , คุณขุนเขา สีนุกูเสน เขจรบุตร เป็นต้น

อย่างที่บอกนี้แค่บางส่วน ยังมีนักเขียนอีกมากมายที่ผมชื่นชอบ

สิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับเลยก็คือ พวกเขาเหล่านี้สามารถทำให้ผมตั้ง

ในการผลิตตัวอักษรธรรมดาๆ ให้มันมีชีวิต ให้มันมีความรู้สึก

มันเหมือนกับว่าตัวอักษรของพวกเขาเหล่านั้นมีชีวิตจริงๆ

พูดได้ เจ็บได้ เสียใจเป็น มีอารมณ์ความรู้สึกซ่อนอยู่ในนั้น

อาหารที่อร่อยที่สุดในโลก คืออาหารที่เราชอบนั้นแหละ

ไม่มีจานไหนอร่อยกว่าจานไหนทั้งนั้น นักเขียนชื่อดังในประเทศก็มีอยู่มาก

แต่นักเขียนที่คุณคิดว่าเก่ง ก็คือนักเขียนที่คุณชอบนั้นแหละ

ไม่มีใครเขียนเก่งกว่าใคร ส่วนผม ผมเชื่อในสัญชาตญาณของตัวเอง

ว่าคนเหล่านี้แหละ คืออาจารย์ที่ผมตามหา

กลับมาที่ผม... ณ ตอนนี้เป็นเวลา 23.56 น. ผมนั่งลงบนพื้นปูกระเบื้องที่

บ้านพร้อมโต๊ะญี่ปุ่น พร้อมปากกา 1 ด้าม กระดาษ A4 และเบียร์ 1 ขวด

เพื่อเขียนเรื่องราวของตัวเองเป็นบทเปิดให้กับหนังสือเล่มแรกของชีวิต

ตอนนี้ผมอายุ 38 เรียนจบคณะมนุษยศาสตร์เอกดนตรีสากล
และอย่างที่บอกเอาไว้ตอนต้น ตอนนี้ผมทำงานด้านประกันชีวิตมา 7 ปีแล้ว
(จบดนตรี ทำงานด้านประกัน ฮ่า ๆ)

แต่อีกด้านหนึ่งของชีวิต ผมก็ยังทำงานด้านดนตรีอยู่เรื่อย ๆ
ไม่ได้ทิ้งสิ่งที่ตัวเองจำเรียนมา
ผมเป็นนักแต่งเพลง (มีอสมัครเล่น)
เป็น Rapper (ก็มีอสมัครเล่นอีกนั่นแหละ)
และมีผลงานเพลงอยู่เรื่อย ๆ ถึงแม้จะไม่โด่งดัง
หรือประสบความสำเร็จอะไรมากมาย
แต่ก็มีฐานคนฟังที่ติดตามผลงานของผมอยู่บ้าง

ถ้าว่ากันด้วยเรื่องอาชีพของผมที่ทำอยู่ตอนนี้
จริงๆ แล้วผมอาจไม่ได้หลงรักหรือมีฉันตะ
กับการทำงานด้านประกันชีวิตมากนัก
แต่มันสามารถเลี้ยงชีพได้ และมันเป็นอาชีพที่ดี
ผมได้รับอะไรดี ๆ หลายอย่างจากอาชีพนี้
ได้เพื่อนดี ๆ ได้กัลยาณมิตรที่ดี และผู้หลักผู้ใหญ่ที่น่าเคารพ
ก็เลยทำมาเรื่อย ๆ อีกอย่างมันอิสระดี (ข้อนี้ชอบมากที่สุด)
และอาชีพนี้มันก็แฟร์ ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย ไม่ทำก็ไม่ได้

พออยู่ในอาชีพนี้ผมก็เลยมีเวลาเยอะขึ้น
เอาเวลารว่างจากการดูแลลูกค้า ไปทำอย่างอื่นเพิ่ม
หรือไปทำในสิ่งที่ตัวเองมีฉันตะ
ผมแบ่งเวลาเหล่านั้น มาเขียนเพลง ท่องเที่ยว เดินป่า
และอย่างอื่นอีกมากมาย คุณจะสังเกตเห็นคำว่า...

“ อย่างอื่นอีกมากมาย ”

นั่นล่ะครับที่ผมจะเล่า

ผมเป็นคนที่ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่หลายๆ บางทีอาจจะมากไปด้วยซ้ำ

และผมไม่ชอบอะไรที่ซ้ำซาก จำเจ เดิม ๆ

ผมชอบที่จะกระโจนเข้าไปสนใจเรื่องต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา

ผมไม่รู้ว่ามันเป็นจุดแข็งของผมไหม ที่ตัวเองชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ

บางทีก็คิดนะว่า..การเป็นมนุษย์เปิดแบบผมมันถูกไหมนะ

หรือเราควรเลือกมุ่งไปสักทางเก่งสักเรื่องดีไหม

ชีวิตผมไม่ใช่มีแค่ประกันชีวิตและแต่งเพลง

แต่ผมยังมีสิ่งต่าง ๆ อยู่อีกมากมายที่กำลังสนใจและลงมือทำไปบ้างแล้ว

เช่น การถ่ายรูป การตัดต่อวิดีโอ การเดินป่า การท่องเที่ยว การพายเรือ

การวิ่งมาราธอน ศาสนา ปรัชญา ประวัติศาสตร์ การเป็นนักเขียน

การทำสวน ฯลฯ

คือ ผมชอบมันทุกอย่างเลยที่พูดมาด้านบน

แต่ผมก็ไม่ได้เชี่ยวชาญมันสักอย่าง ไม่ได้เป็นเลิศในด้านนั้นๆ

แต่แปลกอย่าง...ผมกลับมีความสุขที่ตัวเองเป็นแบบนี้

ไม่ได้คิดว่าตัวเองต้องเป็นเลิศ

ไม่ได้คิดว่าตัวเองต้องเป็นที่ 1 ในด้านนั้นๆ

ไม่ได้คิดว่าต้องชอบสิ่งนั้นๆ

แล้วเป็นไปเพื่อการแข่งขันกับใคร

แค่คิดว่าได้อยู่กับมัน ได้ค้นหามัน ได้เรียนรู้มัน

โอบกอดมัน เจ็บปวดกับมัน แค่นี้ก็มีความสุขมากแล้ว

ไม่ต้องการเรียกร้องอะไรจากพวกมันทั้งนั้น

ผมไม่รู้ว่าตัวเองแปลกประหลาดไปจากคนอื่นหรือเปล่านะ

แต่นี้แหละตัวผม “ มนุษย์เปิด ”

เปิดคือผู้ไม่เก่งสักอย่าง ผู้ไม่ซ้ำของสักเรื่อง
เปิดว่ายน้ำได้เหมือนปลา แต่ก็ไม่เก่งเท่าปลา
เปิดเดินบนบกได้เหมือนไก่ แต่ก็ไม่คล่องแคล่วเหมือนไก่
เปิดบินได้เหมือนนก แต่ก็ไม่พริ้วและสง่างามเหมือนนก

จะสังเกตเห็นว่า เปิดมันทำได้หมด แต่ไม่ได้เป็นเลิศสักทาง
ไม่ว่ามันนั้นเป็นข้อดีหรือจุดแข็งของผมหรือเปล่าที่เป็นคนลักษณะแบบนี้
ที่เป็นคนสนใจหลายสิ่งหลายอย่างบนโลก
หรือมันเป็นข้อเสียที่ทำให้ผมไม่เก่งสักอย่าง ไปไม่สุดสักทาง

มันดีหรือไม่ดี ? ถูกหรือไม่ถูก ? ใช่หรือไม่ใช่ ?
จนกระทั่งทุกวันนี้ผมก็ยังไม่ได้คำตอบนั้นหรอกนะ
แต่รู้อะไรไหม ... ผมไม่สนใจมันเลยสักนิด
ว่าผมจะได้คำตอบนั้นตอนไหน
หรือจะได้คำตอบหรือไม่ แต่สิ่งที่ผมคิดอยู่เสมอก็คือ
ชีวิตมันต้องเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาแหละ
เมื่อยังไม่พบ ก็แค่ต้องออกค้นหามันต่อไป

หากจะมีคำไหนที่บ่งบอกตัวตนของผม
หรือกับมนุษย์เปิดอย่างผมได้เป็นอย่างดี
ผมคิดว่าคงไม่มีคำพูดไหนที่จะเหมาะไปกว่า...

“ Life is journey ”